

atteliér

časopis študentov Univerzity sv. Cyrila a Metoda v Trnave

NETRADIČNÉ
HOBBIES
PEDAGÓGOV

EXKLUZÍVNY ROZHOVOR
**prof. HANA
PRAVDOVÁ**

NAJVIAC
HOT
PEDAGÓG

CRIME SCENE DO NOT CROSS

MÓDNA POLÍCIA
Kto na FMK plese
Zabodoval?

Lúboštné
životy
FMK párov

05 I APRÍL 2023

Titul kráľa a kráľovnej #FMKplesu si domov odniesli Danka a Rado Foto: Niky Ivanicsová

07 rozhovor

Hana Pravdová

12 recept pedagóga

punčové rezy

26 recenzia pedagóga

Hogwarts Legacy

09 anketa

atteliér zoznamka

14 #FMKples

módna polícia

27 horoskop

čo študentom hovoria hviezdy?

Hlavná budova UCM, predajňa kníh UCM,
všetky budovy FMK a kaviareň Leháro.

Recykláciou nášho časopisu prispievate
k ochrane životného prostredia

Sledujte nás na:

@attelierSK

@attelier_magazine

Pošlite nám vaše tipy,
pripomienky či návrhy spolupráce:
redakcia@attelier.sk
sefredaktor@attelier.sk

redakcia

šéfredaktorka

Bernadetta Čaranová

redaktori

Adam Kysler
Barbora Hudáková
Dominika Zvercová
Karolína Račková
Lenka Šamajová
Lucia Bakusová
Mária Greifová
Michaela Fajnor Krajčovičová
Viktória Révajová

editori

Beáta Čúzyová
Filip Mazák
Katarína Borovská

šéfgrafik

Patrik Friedmann

grafici

Antónia Kenderešová
Beáta Špaková
Branislav Čevela
Daniela Bašteková
Dita Szabóová
Helena Niedlová
Henrieta Páleníková
Klaudia Racenbergerová
Mária Marková
Samuel Sczyrlicki
Simona Benková
Simona Sarvašová
Veronika Fašková
Zuzana Gáborová
Zuzana Jačaninová

fotografky

Natália Ševčíková
Sandra Struhárová

Čítajte nás na:

attelier.sk

Zatvorte Pandorinu
skrinku!

Ale čo ak sme ju otvorili z recesie? Tvorbu bulvárneho vy-
dania, ktoré práve držíte v rukách, sprevádzali protichod-
né názory. A možno to tak malo byť. Bulvár často operuje
emócií. My sme ich vyvolali viac než dosť. Redaktori si to
mali možnosť vyskúšať na vlastnej koži - smiech, úsmevy,
kontroverzie, ale aj sťažnosti. Nie každý bol rád, že sme
upustili od serióznosti. Aj keď to bolo len na chvíľu.

Na bulvárne články klikáme so zatvorenými očami. Susedom povieme, že by sme niečo také v ži-
vote nečítali. Zabúdame však na jeden jednoduchý princíp - ak by sme bulvár nečítali, novinári by
nemali dôvod ho písať. O náš najkontroverznejší výstup, o anketu o najpríťažlivejšieho pedagóga,
bol najväčší záujem. A nebola to náhoda. Aj obsah, ktorý by niektorí akademici označili za úpad-
kový, má svojho diváka. Rozhodli sme sa ju publikovať aj napriek kontroverzii, aby sme nastavili
zrkadlo - aj sebe, aj čitateľom. My sme Pandorinu skrinku neotvorili. Už dávno otvorená bola.

Niekedy však musíte byť práve vy tí, ktorí budú kričať, že je cisár nahý. Ak sa budeme všetci
tváriť, že bulvárne médiá nikto nečíta a sú na okraji spoločnosti, klameme len samých seba.
Týmto neobhajujem bulvárne médiá. Vedia ísť cez čiaru. Rovnako ako to niekedy vedú aj se-
riózne médiá. Bulvár vie byť častokrát aj osožný - dokáže ľuďom podať informácie formou,
ktorá je pre nich priateľnejšia. Vďaka nemu sa môže k informáciám dostať aj človek, ktorý by si
zložitý analytický text nikdy neotvoril.

Aj vysoké školy sa mnohokrát radšej rozhodnú zatvoriť oči. Bulvár neučíme! (resp. naučíme vás
napísať beletrizovanú správu a to by vám malo stačiť). Realita novinárskej praxe je však niekde
úplne inde. Ak chceme byť dobrí novinári, musíme byť aj dobrí čitatelia. Máte otvorené oči?
Pozývam vás do Pandorinej skrinky.

Bernadetta
Čaranová

Bernadetta Čaranová
ŠÉFREDAKTORKA | sefredaktor@attelier.sk

Oprava:

V predošlom printovom vydaní atteliéru bolo chybné uverejnené meno autora práce Aktuálne
trendy v hudobnej produkcii a ich aplikácia do vlastnej autorskej tvorby. Správne meno autora
práce je Marián Dzvónik.

Titulná strana:

Autor: Patrik Friedmann

Foto: Tomáš Hudek, Radovan Bzdyl, Natália Ševčíková

Časopis atteliér je študentský časopis, ktorý počas akademického roka vychádza každý mesiac
na Univerzite sv. Cyrila a Metoda v Trnave. Adresa redakcie: Fakulta masmediálnej komunikácie
UCM, Skladová 691/3, 917 01 Trnava. Adresa univerzity: UCM, Nám. J. Herdu 577/2, 917 01 Trnava.
Elektronické vydanie ISSN 1339-1410, tlačené vydanie ISSN 1336-9342. Uzávierka čísla bola 7.4.2023.

NAJPRÍŤAŽLIVEJŠÍ FMK PEDAGÓG 2023

VÝSLEDKY
ANKETY

NAJPRÍŤAŽLIVEJŠÍ PEDAGÓG

1. **SOLÍK MARTIN**

2. PRONER JÁN

3. VIŠŇOVSKÝ JÁN

Foto: Kristian Pribila

23,3%

8,6%

6,1%

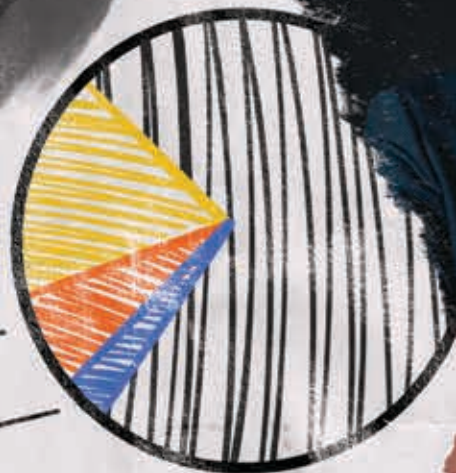

Foto: Natália Ševčíková

6,7%

5,7%

4,9%

NAJPRÍŤAŽLIVEJŠÍ DOKTORAND

1. **SVETLÍK TOMÁŠ**

2. VIŠVÁDER MATÚŠ

3. KOLENČÍK PATRIK

NAJPRÍŤAŽLIVEJŠIA PEDAGOGIČKA

1. **JONISOVÁ EVA**

2. RUSŇÁKOVÁ LENKA

3. ŠVECOVÁ MAGDALÉNA

13,7%

13,5%

12,7%

Foto: Eva Jonisová

Foto: Natália Ševčíková

17,4%

13,1%

7,8%

NAJPRÍŤAŽLIVEJŠIA DOKTORANDKA

1. **HUDÁKOVÁ VIKTÓRIA**

2. TOMKOVÁ ŠIMONA

3. MATHIASOVÁ ALEXANDRA

Vzorka: 488

Zber dát: 17.2 - 24.2.2023

Doktorandka Alexandra Kukumbergerová
požiadala o stiahnutie z ankety.

Študenti FMK mohli prostredníctvom online dotazníka hlasovať za najpríťažlivejšieho pedagóga/pedagogičku a doktoranda/doktorandku na fakulte. Dotazník bol anonymný a každý študent ho mohol vyplniť len raz. Jeho cieľom nie je sexualizácia pedagógov, ale poukázanie na podobné tendencie a ankety v bulvárnych médiách. Ide teda o recesiu, nie o serióznu anketu.

Profesorka Pravdová: Keď som nakreslila svoju prvú karikatúru, učiteľ sa išiel popučiť od smiechu

Profesorka sa venovala okrem vedeckej práci a výučbe hneď niekoľkým činnostiam. V rozhovore pre atteliér prezradila, o čom bola jej prvá karikatúra, či sa bála pracovať ako hasička, ale aj to, čím zaujala učiteľov jej slohová práca o potoku.

Predtým, ako ste začali pracovať v médiách a neskôr v akademickej sfére, ste pracovali na rôznych pracovných pozíciách – ako pomocná projektantka, modelárka v televíznych ateliéroch v Scénickej prevádzke, ba aj ako hasička. Je to pravda?

Áno, je to pravda. Po skončení Strednej umelecko-priemyslovej školy v Bratislave (ŠUPka) som sa hneď nedostala na vysokú školu, preto som sa musela na istý čas zamestnať v projektovom ateliéri ako pomocná projektantka. O niečo neskôr som dostala ponuku pracovať v scénickom ateliéri vtedajšej Československej televízie ako modelárka. Bola to veľmi zaujímavá, tvorivá práca. Spočívala v produkcii rekvizít rôzneho druhu – od napodobňovania historických artefaktov po modelovanie monumentálnych dekoratívnych stromov pre televízne rozprávky. Keď som sa po čase dostala na vysokú školu, stále som sa musela živiť sama a preto som sa na istý čas stala hasičkou. Opäť výborná skúsenosť.

Ako ste sa dostali k práci v hasičskom zbore?

Potreba zarábať si na život a súčasne mať čas na štúdium, ma podnietili k hľadaniu spôsobu, ako spojiť tieto dve veci, ale takým spôsobom, aby to bolo prínosné a aj zaujímavé. Od priateľov som sa dozvedela, že je vypísaná pracovná ponuka na miesto hasiča. Tak som sa prihlásila a dostala sa do výberu. Potom som absolvovala výcvik, urobila hasičské skúšky, podpísala pracovnú zmluvu, bola mi pridelená uniforma, vychádzková aj pracovná. A tak som sa stala hasičkou. Popri tom som mala čas na rôzne veci – napríklad som študovala dve vysoké školy.

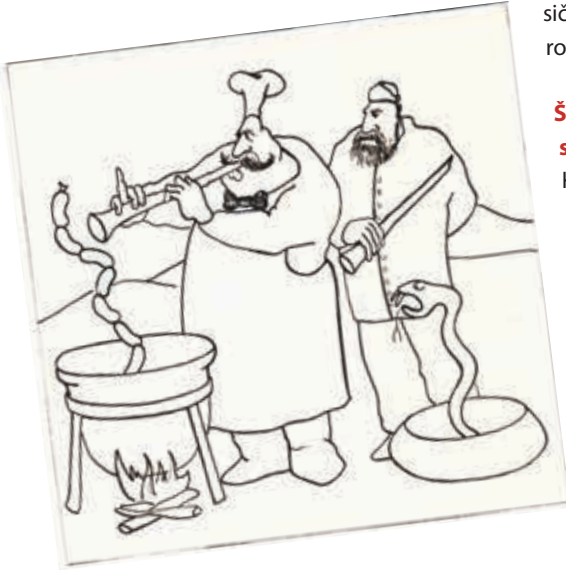
Takže v tom čase ste mali plné ruky práce.

Áno, ale bola to výzva a príležitosť. Práca hasiča bola na zmeny, takže som mala dosť voľných dní, ktoré som naplno využila. A keďže som bola o „viac ako pár rokov mladšia“, spánok mi až tak veľmi nechýbal. Skôr naopak, v tom čase bol iba prítiažou.

Čo bolo pre vás na hasičskej práci najzaujímavejšie?

Obetavá práca hasičov v teréne, teda na tzv. požiarovisku, ich profesionálne nasadenie

a ich dokonalá kolektívna súhra práce pri požiarnych útokoch. Každý z nich vedel, kde je jeho miesto, čo má robiť, ako postupovať pri zásahu. Fascinovali ma premyslene zostavené taktiky zásahov v rôznych situáciách. Bol to jednoducho úžasný výsledok natrénovanej taktiky a zároveň aj realistický, akčný dej. Od vyhlásenia požiarneho poplachu cez krotenie plameňov až po ich likvidáciu. Svoje osobité čaro mala riadna dávka adrenalínu u všetkých, ktorí

boli zapojení do akcie. Či už priamo alebo nepriamo, vrátane mňa. Odhladnuc od vzrušujúcej práce som si však uvedomila aj inú stránku povolania hasič. To, že veľká časť spoločnosti sa pozerá na hasičov optikou ukotvených stereotypov a predsudkov, pretože nepozná, čo ich práca všetko obsahuje, aký je ich pracovný režim a akým rizikám sú vystavení. Pozerá sa na nich ako na ľudí, ktorí nemajú takú spoločenskú prestíž ako iné represívne zložky, vojaci či policajti. Poslanie policajtov či vojakov je v očiach mnohých oveľa „vznešenejšie“, vyvoláva dojem vyššieho spoločenského statusu spojeného s mocou.

Báli ste sa niekedy?

Vždy som sa bála, čo bude s hasičmi, ktorí vyrazili do terénu i s ľuďmi, ktorí boli v reálnom ohrození ohňom. Ja som pracovala na pozícii operátora, akéhosi, dnešným slovníkom povedané – operačného dôstojníka v tle.

Zabezpečovala som koordináciu a komunikáciu medzi represívnymi jednotkami, vyhlasovala poplach, komunikovala s veliteľom zásahu a ostatnými zainteresovanými zložkami. Samozrejme, že som musela rozumieť hasičskej terminológii, technike, technickým parametrom, poznať smernice, taktiky požiarnych útokov a zásahov. Moja pozícia si nevyžadovala priame nasadenie na požiarovisku, mala operatívnu povahu. Napriek tomu, aj ja, tak ako aj ostatní členovia hasičských jednotiek, som musela každoročne robiť skúšky a dbať na dobrú kondíciu.

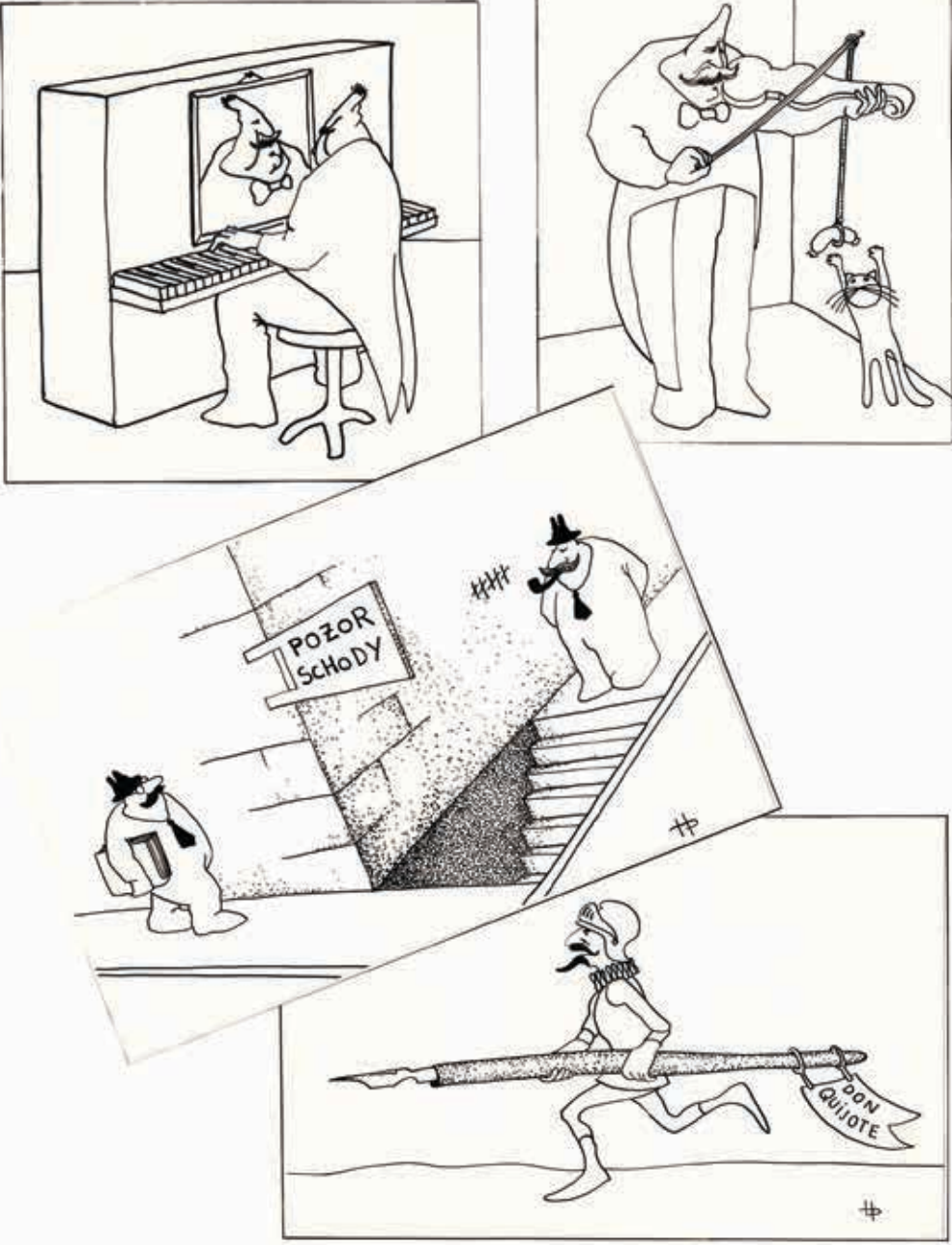
Študovali ste kulturológiu. Prečo ste sa rozhodli práve pre ňu?

Kultúra a umenie ma zaujímali už od základnej a neskôr, už priam bytostne, na strednej umelecko-priemyselnej škole. Na strednej škole som mala šťastie na vynikajúcich výtvarníkov Teodora Luxa, Miloslava Figariho či Ivicu Jiráskovú, ktorí ma viedli. Veľmi podnetné boli pre mňa prednášky vtedajšieho riaditeľa školy Jozefa Brimicha o filozofii a umení. Boli to nielen vynikajúci pedagógovia, ktorí vedeli inšpirovať, motivovať, aj korigovať, ale boli to aj vynikajúci umelci, myslitelia, kritici. Pod ich dohľadom som objavovala seba samú – ako budúcu, potenciálnu výtvarníčku, a zároveň aj intelektuálne hladného, priam nenasýteného človeka. Ten túžil po ďalšom vzdelávaní sa, pretože si uvedomoval, že vie toho stále veľmi málo, a tým pádom chápe ešte menej.

Uvažovali ste niekedy aj nad vysokoškolským štúdiom výtvarných umení?

Áno. Bolo pre mňa prirodzené, že po skončení strednej školy som mierila na Vysokú školu výtvarných umení. Skúšala som to aj na Akademii umení a Vysokej škole umelecko-priemyslovej v Prahe. Ale, bolo to márne, ako sa hovorí, človek mieni a situácia mení. Aj keď som mala za sebou úspechy a excelovala som na talentových skúškach, neprijali ma.

Prijímacie komisie boli, tak ako aj vtedajšia režimová (ne)spravodlivosť, jednooké a nahluhlé. Faktom je, že v tom čase bolo veľmi

ťažké sa dostať na takýto druh školy. Prijímali sa maximálne dvaja či traja ľudia do ateliéru, a pritom záujem bol enormný. Jednoducho, šťastie prišlo iba tým „vyvoleným“. Tým však nechcem povedať, že vtedajší absolventi našich umeleckých škôl nemali talent a predpoklady. Jednoducho, niekto mal prístup k ďalšiemu vzdelaniu, niekto nie. Po viacerých pokusoch som to vzdala. Chvalabohu, po zmene režimu sa to zmenilo.

Po našej škole sa povráva, že sa aj v súčasnosti venujete tvorbe karikatúr. Prečo práve karikatúra?

Áno, ale v minulosti to však bolo oveľa intenzívnejšie ako teraz. Ale nepovažujem

ich tvorbu za gro mojich snáh. Bola i je to skôr taká moja roztopačná zábavka pri inej činnosti, napríklad pri počúvaní hudby, sledovaní televíznych programov, alebo aj na poradách a pod.

Ako vznikla vaša prvá karikatúra?

Vznikla už na základnej škole. Keďže som vraj vedela „pekne“ kresliť, triedna učiteľka mi oznámila: Budeš kronikárkou! Úlohou triednej kronikárky bolo zapisovať všetky významné udalosti v škole a snažiť sa ich aj nejakým spôsobom aj ilustrovať. Bola som deviatačka a na hodinu nám prišiel prednášať jeden miestny komunistický funkcionár a zároveň vysadkář, parašutista, partizán

v druhej svetovej vojne. Celý čas sa hrdil svojimi bojovými zásluhami, vypočítaval počet zoskokov, farbisto ich popisoval, neustále pripomínal svoju chabrosť a ukazoval celú plejádu vojenských medailí.

Aby som zvýraznila význam jeho chrabrych skutkov, nakreslila som katedrový stôl, na stole učiteľskú stoličku a na ňu postavila chrabrého rečníka. A to tak, aby bola zreteľná jeho chabrosť, veľkosť i vojenská hodnosť. Stál na nej s otvoreným dáždnikom v ruke, ktorý symbolizoval padák a v druhej ruke

otrčal tácku s medailami. Myslím si, že nakreslená postava sa aj celkom podobala nášmu rečníkovi.

Nechápte to tak, že som karikovala boj partizánov proti fašistom. To nie. Iba ma zaujalo chvastanie sa hlavného protagonistu rozprávaných príbehov. Karikatúra, vlastne ilustrácia, mala však svoje pokračovanie. Na hodine výtvarnej výchovy si náš učiteľ, už zo zvyku, vždy otvoril kroniku, ktorá ležala na čestnom mieste, v skrinke. Pri pohľade na poslednú ilustráciu dostal záchvat smiechu. Ba, možno povedať, že sa išiel doslova popučiť od smiechu. S kronikou v rukách a v predklone vytrelil z triedy do zborovne, kde, ako som sa neskôr dozvedela, pobavil väčšinu učiteľského zboru.

Nedostali ste sa kvôli tomu aj do problémov?

Samozrejme, takýto prístup k zaznamenávaniu významných udalostí sa nepáčil všetkým, najmä nie vtedajšiemu vedeniu školy. O krátky čas som bola pozbavená funkcie kronikárky a túto čestnú prácu dostala najspolahlivejšia „bifloška“ z triedy.

Pre deviatačku to bola na karikatúru pomerne vážna téma. Premýšľali ste o takých témach často?

Určite, veď to patrí k veku. Ale rozmyšľala som aj o takých témach, ako moji rovesníci. K mladosti patrí rebélia a kritika staršej generácie. Poznáte to isto aj na sebe. Všetci aj vy ste boli niekedy tak trochu rebelka?

Práveže som nebola.

Tak to ma prekvapujete (smiech).

A aký typ rebelky ste boli vy?

Za rebelku som sa nikdy nepovažovala. To iní ma tak pomenúvali. A ja som pritom mala iba svojský pohľad na okolitý svet. „Chudera ja“ (smiech).

Takže ste prirodzene išli svojou cestou.

Áno, a to radím aj vám.

Mali ste v tom čase nejaký vzor, ku ktorému ste vzhládali?

Každú chvíľu iný.

Mali ste na niekoho aj crush, napríklad na Karla Gotta?

To si už presne nepamätám. Ale na strednej škole som uznávala Pavla Hammela. Vtedy sme v úzkom kruhu viedli vážne debaty o jeho filozofii skrytej v textoch

a výnimočnom interpretačnom umení. Jeho texty piesní nás jednoducho v tom čase fascinovali.

Sledujete aj karikaturistov, ktorí aktuálne pôsobia v médiách?

Samozrejme, že áno. Myslím si, že slovenskí karikaturisti sa v minulosti aj v súčasnosti prezentovali originálnym štýlom i výborne pointovanými kresbami. Musím však povedať, že ma fascinovali a aj v súčasnosti fascinujú kresby a animované filmy českého výtvarníka a karikaturistu Adolfa Borna – jeho slávne postavy animovaných filmov Mach a Šebestová alebo roztomilé postavičky s jasne identifikovateľnými spoločenskými rolami. Sú veľmi výrazné, svojské, premyslené a zároveň abstrahované, avšak veľmi výrečné. Kresby Adolfa Borna boli i sú pre mňa veľmi podnetné. A to najmä v úsilí hľadať vlastný spôsob vyjadrovania pointy príbehu kresby, ako aj v objavovaní osobitej estetiky výrazu. Táto ambícia by mala byť vlastná všetkým autorom karikatúr.

Na škole však máte na starosti aj literárno-fotografickú ročenku MUUZA. Angažovali ste sa aj vo fotografii či literatúre?

Fotografická tvorba ma až tak neoslovovala, mala som vždy bližšie k písanému slovu, teda k literárnej tvorbe. Moje literárne prvotiny sa rodili už na základnej škole, nepamätám si však presne, v ktorom ročníku sa to začalo. Dostali sme zadanie na slohovú úlohu. Napísala som ju, odovzdala zošit učiteľke slovenčiny, a tým to bolo pre mňa vybavené. Na ďalšej hodine som

„Za rebelku som sa nikdy nepovažovala. To iní ma tak pomenúvali.“

sa dozvedela, že moja slohová práca bola vraj najlepšia. Dokonca ju pani učiteľka všetkým prečítala. Červenala som sa ako pivónia a nechápala, čo je na tom texte také úžasné. Bola to veľmi prostá poviedka o potoku, o príbehu jeho stále tečúcej vody. Pani učiteľka mi však dobre „zavari-la“, pretože som bola podnecovaná písať ďalej. Písala som ako na páse a moje slohové práce sa verejne čítali nielen pred celou triedou, ale aj v zborovni. Bola to vynikajúca skúsenosť, ktorú som neskôr zúročovala v svojom profesionálnom rozvoji.

Na fakulte učíte aj predmet žurnalistické žánre. Aký je váš obľúbený žáner?

Jednoznačne televízna reportáž a publicistický dokument. Je to na jednej práci s faktami, na strane druhej sa snúbi slovo so zvukmi

a obrazom. Ponúkajú vám obrovské tvorivé možnosti. Reportážnu tvorbu i publicistický dokument som si zamilovala ešte ako redaktorka v oddelení kultúry v redakcii spravodajstva a publicistiky. V tom čase ma oslovili, aby som viedla rubriku kultúry. Tvorili sme tiež príspevky do všetkých spravodajských relácií, ba aj do zahraničnej rubriky. Tam sa rodili moje prvé reportáže, recenzie i publicistické dokumenty. Neskôr, keď som sa stala zástupkyňou šéfredaktora pre publicistickú tvorbu, som sa snažila posilniť tento trend. Kultúrna rubrika sa stala rovnocennou, čo do výkonov, uplatnenia príspevkov s tradične silnými rubrikami - s vnútropolitickou a ekonomickou.

V čom bola televízia oproti práci v printe odlišná?

Musím povedať, že v televíznej tvorbe som sa cítila ako ryba vo vode. Fascinujúce bolo skladať mozaiku slova, či už autentických výpovedí respondentov alebo môjho komentára, s obrazovým materiálom a hudbou i autentickými zvukmi. Po čase zistíte, že ste si vypestovali osobitý cit pre strih, silu obrazu podopretú slovom či autentickým hudobným motívom. Pri strihaní obrazu a zvuku sa cítite ako maliar Pablo Picaso a zároveň aj ako spisovateľ Milan Kundera. Vdychujete život novej realite, ktorá chce byť verná realite, ale ako hovorí Jean Baudrillard, nakoniec je oveľa realistickejšia ako realita, ba aj krajšia ako realita. Je to možno aj tým, že v istom okamihu pochopíte

silu faktu umocneného estetickým výrazom audiovizuálneho komunikátu. Chce to však poctivú prácu. Vždy som si dávala veľký pozor na prípra-

vu scenárov. V tom spočíva základ dobrej reportáže alebo publicistického dokumentu. Nad obrazovým materiálom som preselehovala hodiny, aby som si urobila ľavú a pravú stranu scenára, teda aby sa perfektne zladil obraz so slovom a zvukom.

Ako sa vlastne vtedy strihalo?

Ja som ešte tá generácia, ktorá zažila betacamy a potom už aj digitálny strih. Mala som šťastie, že som mala možnosť pracovať s oboma technológiami.

Pociťovali ste niekedy ako novinárka syndróm vyhorenia?

Isteže. V každej redakcii je redakčný život o tom, že sa snažíte nejakým spôsobom presadiť, cítite konkurenčný tlak. Na druhej strane, redakčný režim vás núti dodržiavať

termíny. Je to obrovský tlak na čas, na plánovanie si práce. Veľa novinárov hovorí, že žije v permanentnom časovom strese.

Ako ste sa s tým vyrovnávali?

Vypla som. Zavrela som sa doma, išla som do záhrady, relaxovala prostredníctvom pomerne ťažkej práce alebo som sa stretávala s priateľmi. Jednoducho som sa preladila. Klasický ozdravný, relaxačný proces.

K tomu relaxu, keď prídete po ťažkom dni domov, čo zvyknete robiť?

Podľa toho, čo treba. Máte nejakú réžiu okolo seba, okolo domácnosti, domu, záhrady. Vtedy netreba premýšľať o pracovných záležitostiach, je potrebné konať. Je čas naštartovať krovinores alebo motorovú pílu a „odrezať“ sa od stresov.

Autorka: Bernadetta Čaranová
Karikatúry: Hana Pravdová/Communication Today

PROF. PHDR. HANA PRAVDOVÁ, PHD.

Profesorka Pravdová vyštudovala odbor kulturológia na Univerzite Komenského v Bratislave. Na FMK UCM pôsobí ako vedúca Katedry jazykovej komunikácie. Pôsobila v médiách na rôznych pozíciách, v Slovenskej televízii ako odborná redaktorka, vedúca kultúrnej rubriky, zástupkyňa šéfredaktora pre publicisticko-dokumentárnu tvorbu, aj ako šéfredaktorka. V rámci tlačového denníka zastávala funkciu vedúcej vnútropolitckej rubriky a šéfredaktorky. Pôsobila tiež v reklamnej agentúre ako redaktorka a manažérka reklamy.

atteliér zoznamka 2023

Valentín a stále osamote? Žiadny problém, od toho tu je naša atteliér zoznamka!

Martin Ďubašák

2. Bc. AMES
IG @officialmatko

About me:

Každý víkend rozvážam opitých ľudí, a to hlavne vo večerných hodinách. Kvôli tebe to ale viem obmedziť. Mám psa, s ktorým chodím na prechádzky a rád chodím aj do kina. Ak vieš doučiť anglický jazyk, budem rád. Na záver dodám, že tvoje oči nemôžem mať, ale naše dieťa môže.

Jaroslav Reich

1. Bc. KOMU
IG @jaroslav_reich

About me:

Hľadám pomaranč do svojho ovocného košíka. 🍊

Marek Galierik

1. Mgr. TED1
IG @marek.gargyy

About me:

Rád sa hrám hry, ale ešte radšej sa pohráam s tebou. Hľadám niekoho, s kým môžem prestriedať všetky pozície od botu až po top. Som mierny alkoholik, ale nič, čo by ešte nešlo zhoršiť. S láskou, Marek.

Miroslav Vallo

3. Bc. KOMU
IG @_mirec

About me:

Momentálne som emočne nedostupný, ale v prípade záujmu sa mi ozvite o pár mesiacov.

VIETE ČOMU SA VENUJÚ PEDAGÓGOVIA VO VOĽNOM ČASE? Z ICH KONÍČKOV OSTANETE V ŠOKU

Voľný čas netravia len na sociálnych sieťach či sledovaním seriálov. Piaty hrdinovia z pedagogického zboru FMK sa s nami podelili o svoje, často netradičné, koníčky. Viaceré záľuby pedagógov vás zaručene prekvapia.

MGR. SLÁVKA GRACOVÁ, PHD.

„Začala som šiť vaky a tašky so slovenskou tematikou, dokonca som si urobila aj svoju malú značku @slo_vaky. Pod týmto názvom stále vystupujem na Instagrame. Dokážem ušiť aj iné veci, ale netrúfam si na zložitejšie strihy. Top boli šaty pre mňa a dcérku na svadbu. Momentálne najmä zašívam roztrhnuté nohavice.“

Od malička ju bavila kreatívna práca a vždy niečo vyrábala. Veľkou vášňou doktorky Gracovej je pečenie a už približne 6 rokov sa venuje aj šitiu. Spočiatku ju niečo naučila sestra a niečo sa naučila sama.

Foto: Instagram @slo_vaky

MGR. ANNA PAULÍNA JELÍNKOVÁ

„V rozličných fázach mojej kariéry cosplayera som si postavy vyberala na základe rôznych kritérií. Keď som chcela ísť na súťaž, tak som si vyberala na základe kostýmu a jeho náročnosti (čím náročnejší, tým väčšia šanca úspechu u poroty). Zvyčajne si ale postavy vyberám na základe toho, či sa mi páči ich charakter, prípadne dizajn. Keď cosplayujeme skupinovo, väčšinou mi prípadnú blond alebo ružovovlasé charaktery. Najradšej mám však pohodlné kostýmy, napríklad z Naruta.“

Cosplay znamená oveľa viac než len prezliekanie sa za obľúbené postavy. Pre magisterku Jelínkovú je najdôležitejšie stretávanie sa s novými ľuďmi, spoznávanie ďalších kultúr, možnosť sa umelecky vyjadriť a neustále zdokonaľovať v rôznych technikách výroby kostýmov.

Foto: Monika Galgaňáková a Tomáš Hudek

MGR. MICHAL KABÁT, PHD.

„Nábytok ako nadčasové prepojenie úžitku a umenia je pre mňa zaujímavým kontrastom k denne sa meniacemu virtuálnemu svetu, v ktorom trávim väčšinu času. Aktuálne je trendy renovovať rôzne menšie kusy, ako kreslá či lampy, ale o sekretáre, príborníky, alebo spálne z pozostalostí je minimálny záujem. Ich transport je náročný a zaberajú veľa miesta, čo postupne zrejme uzavrie aj moju éru ich zbierania. Verím ale, že väčšina z nich je investíciou na celý život.“

Ako často sa vám stalo, že ste na návšteve u známych narazili na nábytok, ktorý už poznáte zo svojho alebo iného bytu? To ale nie je prípad doktora Kabáta, ktorý sa obklopuje dnes už raritnými kúskami z minulého storočia.

Foto: Adam Kysler

PHDR. PETER MURÁR, PHD.

„Aktívne som robil skauting takmer 20 rokov, od 14-tich do zhruba 33-ky. Najskôr ako bežný člen, potom 10 rokov ako inštruktor kurzu pre skautských vedúcich. Niekoľko rokov som písal pre skautský časopis a 2 roky som ho aj viedol. Administroval som aj oficiálny web Slovenského skautingu a koordinoval som adminov webstránok miestnych skautských organizácií.“

MGR. RASTISLAV ZÁBOJNÍK, PHD.

„Osobitné miesto v našom živote je vyhradené pre argentínske tango. Venujeme sa tomu dlhodobo, organizujeme podujatia a kurzy. Veríme, že argentínske tango je viac než len tanečná kroková schéma. Je to životný štýl a postoj, ktorý pomáha prehlbovať a kultivovať medziludské vzťahy. Svojím spôsobom z nás robí lepších ľudí.“

Voľný čas trávi skúmaním nových kultúr alebo čítaním kníh, predovšetkým tých s históriou, z antikvariátu. Doktor Zábojník má to šťastie, že viaceré zo svojich záujmov zdieľa so svojou najbližšou rodinou.

Foto: Rastislav Zábojník/Archív

Aj keď doktor Murár už 10 rokov nerobí aktívne skauting, štafetu po ňom prevzal jeho syn, s ktorým skauting opäť veľmi prežíva.

„Tento rok začal robiť skauting môj 7-ročný syn a veľmi ho to baví. Keď nedávno išiel na svoj prvý víkendový pobyt na chate, myslím, že som to prežíval viac ako on.“

Doktor Greguš nám prezradil svoj recept na nealkoholické punčové rezy

Študenti ho poznajú ako zásadového pedagóga, ktorý flákanie neodpúšťa. Málokto však tuší, že jedným z jeho koníčkov je pečenie. Zavítali sme teda do jeho kuchyne a pozreli sa na jeho kulinárske schopnosti.

videorecept

Nealkoholické punčové rezy si môžete upiecť aj u seba doma. Na ich prípravu budete potrebovať:

Korpus

10 vajec
200 ml plnotučného mlieka
200 ml oleja
400 g práškoveho cukru
20 g kypriaceho prášku
500 g polohrubej múky
štipka soli
jahodový alebo malinový džem

Punčový „vývar“

1 l vody
sáčkový čierny čaj (podľa potreby a odporúčania výrobcu na 1 liter vody)
punčové korenie
sirup jahodový alebo malinový (podľa chuti)
rumová aróma (podľa chuti)

Poleva

práškový cukor
citrónová šťava z 1/2 citróna
punčový vývar

- 1:23 -

- 4:57 -

- 13:21 -

- 15:49 -

Postup:

1. Vajíčka rozbijeme a vyšľaháme spolu s cukrom, kým nenadobudnú peknú žltú farbu. Následne si preosejeme múku cez sitko, vysypeme do nej kypriaci prášok a dôkladne premiešame. Do pol litrového pohára nalejeme olej a mlieko. Keď sa nám vajíčka dostatočne vyšľahajú s cukrom, pomaly začneme pridávať do cesta mlieko s olejom. Chvilku hmotu necháme v mixéri, aby sa premiešala a následne do nej dáme štipku soli, prisympeme múku a jemne premiešame metličkou.

2. Cesto rozdelíme na dve polovice a vylejeme na dva rovnaké plechy vystlané papierom na pečenie. Dáme piecť na približne 30 minút do vyhriatej rúry na 180 stupňov.

3. Kým sa nám pečú korpusy, pripravíme si punčový vývar. Do hrnca nalejeme liter vody a necháme ho zovrieť. Pridáme čierny čaj, punčové korenie a tekutinu necháme odstáť. Na záver ju dosladíme sirupom a primiešame aj punčový arómu.

4. Vychladené korpusy prekrájime na dve časti. Prvý plát potrieme džemom, ktorý najskôr prepasírujeme cez sitko, aby sme z neho odstránili zrníčka. Následne na neho položíme ďalší plát korpusu. Ešte pred tým, než ho polejeme punčovým vývarom, uzavrieme ho do formy. Trochu vývaru si odložíme, budeme ho potrebovať na polevu. Korpus potrieme džemom a preložíme tretím plátom. Rovnakwo postupujeme aj pri štvrtom pláte korpusu.

5. Koláč zakryjeme papierom na pečenie a zaťažíme napríklad knihou. Potom ho necháme stuhnúť v chladničke niekoľko hodín.

6. Ideme na polevu. Do misky nalejeme časť punčového vývaru, prisympeme preosiaty práškový cukor a pridáme citrónovú šťavu. Všetko to vyšľaháme metličkou do hustej konzistencie.

7. Na záver nalejeme polevu na koláč, necháme zachladiť a môžeme servírovať.

Autorka: Viktória Revajová
Foto: atteliér/Viktória Revajová

Módna polícia: Ako sa obliekli #FMKpeople na ples?

Na študentský FMK ples s témou Highschool Prom sme sa mali možnosť nahodiť a zabaviť sa s mottom „A night to remember“. Niektorí vytiahli šaty a obleky ešte zo stužkovej, iní si zaobstarali nové kúsky. Na akcii nechýbal ani atteliér, tentokrát ale ako módna polícia.

CRIME SCENE DO NOT CROSS CRIME SCENE DO NOT CROSS CRIME SCENE DO NOT CROSS

Mária Greifová sa nebála výraznej farby

Ak ste boli na plesu aj vy, Majku ste si určite všimli. S oranžovými šatami pritiahla všetky oči. Táto výrazná farba má v sebe energiu, ktorú ale treba vedieť nosiť. Majka to zvládla skvelo a len podtrhla svoju veselú povahu. Plisovaná sukňa v áčkovom strihu dodala celému outfitu hravý retro nádych, zatiaľ čo viazanie na boku pôsobilo sofistikovane. Eleganciu podčiarkol jemný výstrih a rozparok, ktoré nepôsobili vulgárne. Ani konzervatívni jedinci by neostali pohoršení. Topánky zvolila priesvitné, doplnené o štras, ktoré pripomínajú Popoluškine sklenené črievičky. Našťastie ani jednu z nich nestratila a pred polnocou neodišla. Na parkete naopak žiarila, takmer do záverečnej.

Kráľovná plesu Daniela Štalmachová žiarila

Ak by sme mali zvoliť len jedno slovo, ktoré vystihuje Dankin outfit, bola by to pôvabnosť. Na šatách by sme hľadali márne nejakú chybu. Petrolejový modrý satén v kombinácii s bielym tylom dopĺňali balónové rukávy a perly, ktoré zvýraznili pás. Tie rovnako nechýbali ani vo vlasoch v podobe čelenky. Jemný výstrih, rovnako ako strih lichotili a krásne obopínali Dankine modelkovské krivky. Dokonca tento skvost si navrhla a ušila úplne sama. Celému procesu dokopy venovala týždeň intenzívnej práce. Danku hviezdila nie len na parkete, ale aj na celom plesu, pretože s jej jedinečným kúskom nebola len kráskou večera, ale stala sa rovno kráľovnou plesu. Nám neostáva nič iné len súhlasiť, voľba bola jednoznačná a zaslúžená.

Aneta Cabuková a Filip Mazák nespravili módný prešľap

Jeden z mnohých párikov večera boli aj Anet s Filipom. Anet na sebe síce šaty vlastnej výroby nemala, ale aj tak bola celkom originálna. Zvolila nezvyčajnú kombináciu. Namiesto šiat si obliekla čiernu tylovú sukňu, ku ktorej doladila fialový saténový top. Tento outfit s jemne rockovým nádychom jej veľmi svedčil.

Nezvyčajný kúsok mal na sebe aj Filip, ktorý siahol po oblekových nohaviciach so zvislými pruhmi. Celkový look doplnil aj o retro kúsok – košelu zo stužkovej. Filip sa nám pochválil sakom, ktoré zdedil od talianskej rodiny jeho polovičky. Každopádne, obaja pôsobili uhladene a nás spolu zaujali.

Prvý spoločný ples Bianky Jaššovej a Martina Bruňanského

Ďalší zalúbený párik našej módnej polície opäť hodnotíme pozitívne. Do tretice všetko dobré platí aj teraz. V tomto prípade určite viac ako dobre. Bianka a Bruno nie sú žiadne béčka a na ich prvý spoločný ples sa dali riadne do gala. Zdá sa, že túto sezónu bol satén v kurze a nevynechala ho ani Bianka. Červená farba vyzdvihla jej energický charakter a my musíme uznať, že jej veľmi svedčí. Ak prižmúrite oko, s vysoko vyčesaným copom pripomínala speváčku Arianu Grande, pre ktorú je tento účes ikonický.

Ak by sa Bruno na plesu stratil, podľa motýlika by ste mu partnerku rýchlo priradili. Musíme povedať, že aj jemu červená pristane. Prekvapivo zahodil obľúbenú mikinu a šiltovku a predviedol sa v elegantnej verzii, ktorú určite hodnotíme pozitívne. Na záver už len dodáme, že plesová verzia Ariany a elegán Bruno to dali „jak páni“.

Outfity Radovana Bzdyla a Adama Pásztoru skrývali v sebe príbeh

Možno si myslíte, že kamoši Adam a Rado vsadili na klasiku, ale o svojich outfitoch nám toho prezradili viac než dosť. O Adamov oblek sa postarala jeho mamka, ktorá mu ho pred plesom vyžehlila a nachystala. Vyzdvihol taktiež svoje hnedé topánky, ktoré má z Budapešti z tanečného domu. Topánky držia už od roku 2015 a my veríme, že ostali pokope aj po pretancovanej noci.

Na Radovom outfitu sa taktiež podieľal rodinný príslušník. Obľiekol si košelu a ponožky, ktoré dostal od babky na Vianoce. V tomto prípade musíme pochváliť babku, ktorá má zmysel pre detail. Na golieri a rukávoch mala košela krásnu modrú ľudovú výšivku. Možno mu aj práve ona zabezpečila titul kráľa plesu.

Viktória Hudáková a Martin Palkovič spolu dokonale ladili

So žiarivými farbami ešte pokračujeme. Žiadnemu oku neušla ani doktorandka Viktória, ktorá ostala verná farbám našej masmediálnej fakulty a stavila na magentu. Saténovým šatám dodal ten správny šmrnc rafinovaný balónový rukáv. Viki už vie ako to na podobných akciách chodí, preto si do kabelky nezabudla prihodiť biele tenisky pre prípad opuchnutých a unavených nôh. Nakoniec pohodlnejšiu alternatívu aj využila, a tak sa z ružovej princeznej stala kráľovná bielych tenisiek.

Partner Martin svojím outfitom ukázal, že oblek nemusí byť len tradičný čierny, aby vyzeral elegantne a trendy. Pochváliť musíme aj poriadne vyleštené čierne lakovky. Ružového motýlika síce nezvolil, no s partnerkou Viki zladili aspoň úsmevy od ucha k uchu. Každopádne kombináciou sivej a ružovej nešľapli určite vedľa.

Autorka: Borbora Hudáková
Foto: Mária Greifová, Viktória Hudáková,
Daniela Štalmachová, Niky Ivanicsová,
Radovan Bzdyl

Vedeli ste o tom, že
aj pedagógovia sú romantické
duše? Manželské páry z FMK nám
prezradili pikantné detaily
o svojich vzťahoch.

FMK páry odhalili svoje SÚKROMIE!

Ako sa začal písať ich **PRÍBEH LÁSKY?**

Nuda u nich nemá miesto

Bez humoru si nevedia svoj vzťah predstaviť. Gracovci si za takmer sedem rokov manželstva vytvorili interné vtipy, ktorým rozumejú iba oni. Dokážu si vystreliť aj sami zo seba. A túto vlastnosť si na sebe navzájom vážia najviac.

Spoznali sa pred štrnástimi rokmi na UCM. Všetko však mohlo byť inak. Keď si Slávka vybrala vysokú školu, odpoveď bola jasná. Po maturite na Obchodnej akadémii jej kroky mali viesť na štúdium ekonomiky do Bratislavy, kde ju zoberali okamžite. S kamarátkami plánovala nový život v hlavnom meste. Keby do toho nezasiahla jej mama, možno by sa s Martinom ani nespoznala. „Mama mi povedala, že v Trnave je nejaká masmediálka a ja s mojou hubou by som mala ísť tam,“ spomína.

„Ja som išla po Matovi, však je fešák. Presvedčila som ho, že som správna voľba.“

– Slávka Gracová

Spočiatku na to hľadela skepticky, no potom si povedala, že to vyskúša. Najskôr jej však

z UCM prišla negatívna odpoveď, a tak si vybavila internát v Bratislave a všetko nasvedčovalo tomu, že z nej bude nádejná ekonómka. Aj napriek tomu, že plán A bola ekonomika, Slávka si podala odvolanie. V tom čase sa na masmediálny odbor hlásilo 5-tisíc ľudí. Na školu sa však dostalo len 100. Osud to zariadil tak, že medzi nimi bola nakoniec aj ona.

Svojho princa z Prešova spoznala v treťom ročníku. On bol prvák na Fakulte prírodných vied. Ich cesty spojil Martinov spolubývajúci, ktorý bol zároveň Slávkin spolužiak. Vďaka nemu sa zoznámili a hneď si padli do oka. Odvahu na prvý krok však nabrala Slávka a začala si s Martinom písať. „Ja som išla po Matovi, však je fešák. Presvedčila som ho, že som správna voľba,“ priznáva.

Hoci obaja pracujú na rovnakej fakulte, slovo ponorka nepoznajú. Pri práci na spoločných projektoch, akým je napríklad každoročné organizovanie DOD, vznikajú náročnejšie chvíle, ale nakoniec vždy nájdu zľadu. Deti ich vzťahu dodali celkom iný rozmer. Starostlivosť o dve malé ratolesti dá zabráť a obaja priznávajú, že energiu čerpajú od študentov v škole.

V každom vzťahu sa nájdu chybičky krásy. Pri otázke, akú vlastnosť na tom druhom nemajú

radi, Slávka namiesto manželových chýb priznáva svoje vlastné nedostatky. „Mató je viac poriadkumilovný. Ja upratujem nárazovo, on dokáže lepšie poriadok udržiavať,“ hovorí. Martin jedným dychom dodáva: „Pre mňa to je automatické, ale snažím sa do nej vcítiť a beriem to, ako to je.“ Slávka si však tento zanedbateľný nedostatok dokáže u manžela vyžehliť dobrým koláčom. Pečenie je pre ňu relax. Partnerovi najviac ulahodí medovým krémešom alebo princess tortou. „Najhoršie je, že ja veľmi sladké nejem. Dám si dva koláče, ale zvyšok musí Slávka zjesť sama,“ prezrádza Martin. Slávka so smiechom dodáva: „Obetujem sa.“

Príbeh ich lásky spájajú tri univerzity

Celé sa to začalo v roku 1997 v Bratislave na Univerzite Komenského, kde sa zoznámili, no bližšie sa spoznali až na Trnavskej univerzite. Slavomír pôsobil ako odborný asistent na Filozofickej fakulte a Sabína si robila doktorát.

„Na mužoch som si vždy všimla morálny charakter. Ten ma na ňom zaujal a vážim si ho dodnes. Chvalabohu, v tomto som sa nesklamala,“ prezrádza Sabína. Slavomír ju oslovil aj svojou srdečnosťou a pozitívnym vzťahom k ľuďom. Sabína mu zase učarovala svojim pozitívnym naladením a komunikatívnosťou. Vďaka jej výrečnosti

sa dali dokopy. Hoci nie je jednoznačné, kto po kom išiel, Slavomír prstom ukazuje na manželku. „Ja som výrečnejšia, takže to mohlo vyzeráť, že z mojej strany bolo viac záujmu,“ hovorí so smiechom.

Manželia Gálikovci žijú svojou prácou aj po odchode z kancelárie. Vášnivé debaty o výskume vedú aj v súkromí a z obývačky sa stáva vysokoškolská učebňa. Publikum im robia ich dve dcéry. „Deti nie sú z toho veľmi nadšené, ale snažíme sa využiť naše zameranie a vysvetliť im, kde je v tomto digitálnom svete miera,“ vysvetľuje Sabína. Byť s partnerom doma aj v práci sa niekomu môže zdať príliš, oni to však berú ako výhodu. Navzájom si radi a pomáhajú.

„Za tie roky sme si medzi sebou vytvorili puto, ktoré je výnimočné. Poznáme sa ako nikto iný a nič sa tomu nevyrovná.“ – Slavomír Gálik

Hoci sa snažia každú nehodu vyriešiť s chladnou hlavou, aj u nich sa nájdu chvíle, ktoré toho druhého vedia zapáliť. „Ja si potrpím na presnosť. Manželka sa dokáže do niečoho tak zahĺbiť, že zabudne na čas,“ prezrádza Slavomír. Sabína mu dáva za pravdu, ale hneď mu pripomína, že ani on nie je bez chyby: „Môžem ho aj desaťkrát upozorniť na nejakú maličkosť, ktorá mi prekáža, no on aj tak na to zabúda a stále to opakuje.“

Dvadsať rokov manželstva ich naučilo, ako sa nad podobné drobnosti povzniesť a vedieť, že vzťah stojí na niečom inom. „Za tie roky sme si medzi sebou vytvorili puto, ktoré je výnimočné. Poznáme sa ako nikto iný a nič sa tomu nevyrovná,“ hovorí Slavomír. „Už si nevieme predstaviť život bez toho druhého,“ uzatvára Sabína.

Chcel ju dohodiť kamarátovi, nakoniec sa do nej zamiloval

Ľudia ich prezývali samolepkou. Keď sa vzťah manželov Habiňákovcov začínal, boli neustále spolu. V práci aj mimo nej. Kamaráti sa Andrejovi čudovali, že si s Evou ešte nelezú na nervy. Také niečo nezažili ani po takmer dvanástich rokoch manželstva.

Spoznali sa v roku 2006 na Trnavskej univerzite, kde si robili doktorát. Kým Eva ho zaregistrovala až vtedy, Andrej si ju všimol už počas jeho magisterského štúdia. „Keď som ju stretol, hovoril som si, že by bola vhodná partnerka pre môjho dobrého kamaráta, pre jej výšku. Aj som mu ju ponúkal,“ prezradil. Nakoniec to skončilo celé inak a Eva si získala práve Andreja.

Od začiatku si veľmi dobre rozumeli, a tak ho pozvala do kina. S výberom filmu však u neho nepochodila. „Milovala som Jane Austen z anglickej literatúry. Jeho to vôbec neoslovilo, tak zdvorilo odmietol. Postupne sme si začali písať cez ICQ, vtedy to bolo populárne,“ vysvetľuje. Dokázali si spolu písať celé hodiny a dni na fakulte začínali spoločnými raňajkami. „Vždy sme do práce prišli v dobej nálade a žartovali sme s kolegami. To ma na nej oslovilo. Vnímal som ju ako srdečného človeka,“ dodáva Andrej.

Aj napriek tomu, že mu spočiatku vôbec nezapadlo, že s Evou bude mať raz rodinu, postupne ich priateľstvo prerástlo do vzťahu. „Sympatie boli vzájomné. Bola len otázka času, kto urobí prvý krok,“ hovorí. Eva opisuje, že ten krok urobil práve on: „Prišiel za mnou do kancelárie a opýtal sa ma, či by sme to spolu skúsili. Potom padol prvý oficiálny bozk.“

Eva oslovila Andreja nielen svojím zmyslom pre humor, ale aj fyzickou atraktivitou. „Poteší ma už len pohľad na ňu,“ prezrádza. Eva v ňom má zasa oporu a bezvýhradne mu dôveruje. „Cením si jeho pravdivosť a zásadovosť. Viem sa na neho v podstatných veciach absolútne spoľahnúť,“ dopĺňa.

„Sympatie boli vzájomné. Bola len otázka času, kto urobí prvý krok.“

– Andrej Habiňák

Protiklady sa priťahujú a oni sú toho dôkazom. V mnohom sú síce rozdielni, ale kompenzujú to vzájomnou toleranciou. Vedia oceniť veci, ktoré sú pre oboch dôležité a zdieľajú ich. „Veľmi rád pracujem v našom ovocnom sade, kde nachádzam ticho, vnútorný pokoj a kontakt s prírodou. Eva je, naopak, veľmi spoločenská, rada sa stretáva s priateľmi a cestuje,“ uzatvára Andrej s tým, že ich najsilnejším putom sú deti Tomi a Tami.

Autorka: Viktória Revajová
Foto: atteliér/Natália Ševčíková,
atteliér/Viktória Revajová

HUDOBNÝ VKUS PEDAGÓGOV FMK VÁS ŠOKUJE. NA AKÝCH SKLADBÁCH SI ULIETAJÚ?

HUDBA SPREVÁDZA AJ NAŠICH PEDAGÓGOV NA KAŽDOM KROKU. ICH SRDCIA SI ZÍSKALI PIESNE RÔZNYCH ŽÁNROV. KTORÉ ALE DOKÁŽU POČÚVAŤ DOOKOLA A LEN TAK ICH NEOMRZIA?

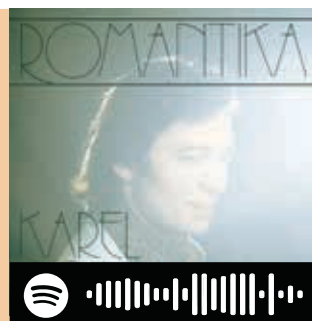

Docent Višňovský oddychuje pri Vivaldim

Antonio Vivaldi a jeho štyri ročné obdobia nesmú chýbať v playliste nášho docenta Jána Višňovského. Púšťa si ich vždy, keď si potrebuje oddýchnuť a zrelaxovať hlavu.

Doktorka filozofie Rysová sa vracia do detstva s Lorelay

Pieseň Lorelay od Karla Gotta sa viaže s detstvom a mladosťou doktorky filozofie Andrei Rysovej. Vďaka nej sa myšlienkami stratí v príjemných nostalgických spomienkach, a preto ju radí k svojim najobľúbenejším skladbám.

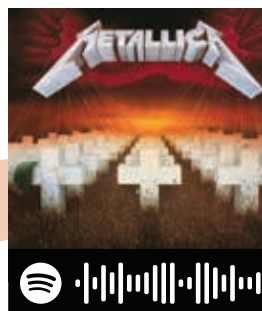

Profesor Gálik vyrastal s The Rolling Stones

Žáner rock and roll sprevádzal nášho profesora Slavomíra Gálika už od útleho veku. Bola to práve skladba Satisfaction od The Rolling Stones, ktorá je preňho revolučná a blízko spätá s jeho minulosťou.

David Bowie nenechá doktora Solíka bez emócií

K skladbe The Hearts Filthy Lesson má doktor Martin Solík sentimentálny vzťah. Podľa jeho slov v období 90. rokov, keď skladba vznikla, bol jeho vstup do sveta umenia. S úsmevom spomína na toto obdobie a práve táto pieseň od Davida Bowieho ho zoberie do čias, ktoré boli preňho často bizarné.

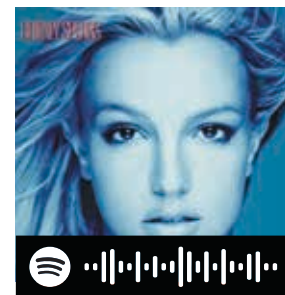
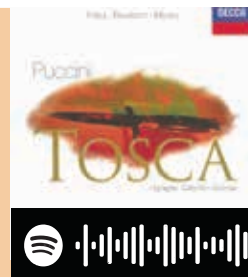

Docent Wojciechowski má srdce rockera

Z albumu Master of Puppets od Metallici si docent Łukasz Wojciechowski len ťažko vyberá obľúbenú skladbu. Medzi jednu z jeho favoritov zaraďuje pieseň, ktorá nesie rovnaký názov ako album. V nej sa náš pedagóg stotožňuje nielen s textom, ale rovnako sa mu páči viacero iných elementov ako napríklad melódia.

Doktorka Cepková hľadá definíciu lásky s Puccinim

Láska je silná emócia, ktorú chceme všetci cítiť. Skladba E lucevan le stelle pre doktorku Petru Cepkovú najviac vystihuje práve tento pocit. Podľa nej Giacomo Puccini v nej definuje lásku, a práve to sa jej na nej najviac páči.

Britney Spears roztancuje aj doktora Greguša

Chytľavá melódia piesne Toxic od Britney Spears nenechá sedieť ani doktora Ľuboša Greguša. Má s ňou skvelé spomienky: „Ako malý som mal veľmi rád skladby od Britney Spears a zostalo mi to až dodnes. Pravidelne, keď sme s kamarátmi na párty a zahrá skladba Toxic, tak ideme na parket.“

Harry Styles si získal doktorku Rusňákovú

Doktorka Lenka Rusňáková nám prezradila: „Môj najobľúbenejší interpret je Harry Styles. Mám rada jeho produkciu a púšťam si ho vždy, keď mám lepšiu náladu.“ Jeho hudbu radí k menej mainstreamovej v porovnaní so súčasnými skladbami v rádiách. Podľa nej je Harry interpret, ktorý má veľmi špecifický rukopis ako Hans Zimmer, ktorého filmovú tvorbu si rada vypočuje, keď má pochmurnejšiu náladu.

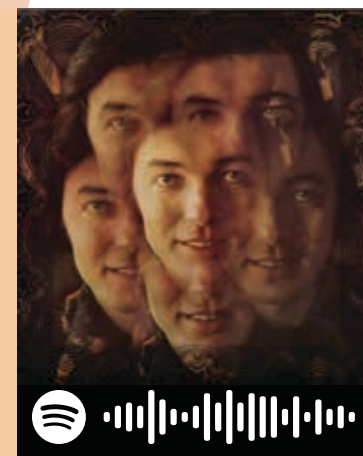

Balkánska krv tečie v žilách doktorky Bôtošovej

„Je veľmi ťažké povedať jednu pieseň, ktorá je moja najobľúbenejšia. Ja som človek, ktorý miluje hudbu, folklór, moderné piesne a aj môj život je spätý s rádiom,“ vysvetľuje doktorka Ľubica Bôtošová. Neohrdne balkánskou hudbou, ktorú si zamilovala a prirástla jej k srdcu na Erazme v Dubrovniku. Skladbou Ljubavi moja od Damira Kedza si rada zaspomína na toto obdobie. Keď má zlú náladu, rozveselí ju aj pesnička A Million Dreams z filmu The Greatest Showman, ktorú si veľmi rada aj zaspieva.

Klasiku od Karla Gotta si obľúbila profesorka Pravdová

Vybrať si len jednu obľúbenú skladbu dá zabráť. Aj profesorka Hana Pravdová má veľa favoritov. Pieseň Kdepak, Ty Ptáčku, Hnízdo Máš?, ktorej text zložil Karel Svoboda a naspieval Karel Gott, pozná hádam každý z nás. Pani profesorka nie je výnimkou: „Skladba sa mi páči, pretože má výborné spevácke prevedenie a vždy sa na tom zabávam, keď pozerám rozprávku Tri oriešky pre popolušku.“ Okrem krásnej melódie sa vždy zasmieje na texte, a preto neváha a rada si ju vypočuje kedykoľvek.

ČO NAJVIAC TRÁPI ŠTUDENTOV?

Študenti FMK považujú za najväčší problém školy vysoké poplatky. Od tohto semestra k nim patrí aj spoplatnenie elektronickej knižnice archívu. V rámci bulvárneho čísla sme sa rozhodli dať priestor našim študentom, aby sa s nami podelili o problémy a otázky, ktoré ich trápia. Nakoľko mnohé z nich sa týkali výšky poplatkov, ktoré určuje univerzita, pre ich kompletnú odpoveď sme oslovili vedenie školy. Veríme, že sme vám zodpovedali vaše otázky a končiacim ročníkom prajeme veľa šťastia na štátnej skúške.

Ako zarobiť a nerobiť?

Dobrá otázka, keďže túto situáciu by chcel dosiahnuť asi každý. Odpoveď na to zatiaľ nenašiel nikto, preto nám nezostáva nič iné, ako vynaložiť úsilie, aby sme dosiahli finančnú odmenu.

Kľúčom je to, aby nás práca, ktorú vykonávame, bavila. V tom prípade ju nepovažujeme za utrpenie a čas, ktorý v nej strávieme, prejde rýchlejšie.

Prečo človek dospeje k poznaniu a uvedomeniu, až keď je neskoro? Prečo cena, ktorú platíme za chyby, je vždy taká vysoká?

Náš subjektívny názor je, že celý život je o robení chýb a učení sa z nich. Niektorí študenti si myslia, že po skončení školy sa s učením natrvalo rozlúčia. Pravdou ale je, že v mnohých prípadoch až vtedy zažijú reálne životné lekcie.

Pokiaľ by bol život príliš jednoduchý, išlo by o rutinu, ktorá by pravdepodobne každého omrzela. Môžeme to vidieť aj na tom, že ak sú veci v našom živote v úplnom poriadku, nie vždy si to dostatočne vážime. Možno aj to je jeden z dôvodov, prečo v živote chybujeme. Ide o lekcii, aby sme sa naučili žiť v prítomnosti a nepovažovali nič za samozrejmosť.

Rovnako je ťažké definovať to, kedy je neskoro. To, že nám niečo nevyjde prvýkrát, neznamená, že sa to nepodarí v budúcnosti. Pokiaľ sa to nepodarí ani s odstupom času, možno nás čaká niečo lepšie. Nie nadarmo sa hovorí, že aj múdry schyblí, a preto by sme si mali uvedomiť, že mylíť sa je ľudské.

Prečo na iných vysokých školách majú jeden opravný termín štátnic na bakalárskom stupni štúdia a u nás sa poplatok za medziročník zdvihol na 2 000 €? Nehovorím o študentoch, ktorí sa na prípravu na štátnu skúšku vykašľajú, ale ide o veľmi stresujúcu situáciu a aj poctivému študentovi sa môže stať, že to nezvládne na prvýkrát.

Vzhľadom na to, že nie sme kompetentní sa vyjadrovať k danej otázke, oslovili sme pána prorektora pre vzdelávanie Bystríka Šramela a pani prodekanu pre výchovno-vzdelávaciu činnosť Juliánu Minárikovú, ktorí do tejto problematiky vidia viac.

Pokiaľ ide o sumu za medziročník, proktor pre vzdelávania Bystrík Šramel tvrdí, že výška škólného sa stanovila kolektívnym rozhodnutím v rámci Kolégia rektorky UCM. Toto rozhodnutie zároveň reflektovalo súčasné spoločensko-ekonomické podmienky, ktoré zahŕňajú aj zvyšovanie nákladov spojených so zabezpečovaním poskytovania vzdelávania.

Opravný termín štátnic je veľmi citlivá téma najmä pre končiacich ročníkov. Pre každého študenta platí jeden riadny termín štátnej skúšky a dva opravné. V dôsledku toho sú v harmonograme akademického roka stanovené termíny na mesiace január, máj a jún.

„Je pravdou, že augustový termín štátnej skúšky v minulosti slúžil v niektorých prípadoch aj ako opravný. Termín štátnych skúšok v auguste síce využívali študenti ako opravný termín, no nesplnil svoj účel. Aj pri tejto možnosti opravy štátnych skúšok to študenti nezobrali zodpovedne a opätovne boli na štátnych skúškach neúspešní,“ vysvetľuje prodekan pre výchovnú vzdelávaciu činnosť Juliána Mináriková.

„Z prihlásených študentov bakalárskeho stupňa to bolo 30 % študentov. Na magisterskom stupni to bolo dokonca viac ako 30 % prihlásených študentov, ktorým sa štátne skúšky nepodarilo opakovane absolvovať úspešne. Jeden z dôvodov, ktorý uvádzali, bol nedostatočný čas na prípravu,“ dodáva.

Veľmi často sa tiež stalo, že študenti prišli absolútne nepripravení, pričom vracali všetky tri vytiahnuté otázky s tým, že odpovedať nebudú. Na základe toho dostalo vedeniu fakulty kritické reakcie študentov, ktorí boli úspešní v riadnych termínoch štátnic. Negatívne ohlasy boli aj zo strany pedagógov, ktorí žiadajú o zvýšenie kvality štátnej skúšky.

Prečo sú poplatky na našej škole tak vysoké alebo sa budú v najbližšej dobe zvyšovať? Ako študentovi môže prísť veľmi veľa platiť každý rok 30 € za nálepku na ISIC alebo každý semester za FMK archív.

Pri tomto dotaze nadviažeme na prvú otázku. Poplatky, ku ktorým patrí napríklad suma za medziročník, sa navýšili aj kvôli súčasnej sociálno-ekonomickej situácii.

Pokiaľ ide o poplatok za archív FMK, ozvali sme sa pánovi Rudolfovi Husovičovi, ktorý pôsobí ako vedúci Centra informačných zdrojov UCM. Vzhľadom na to, že sa nepovažuje za kompetentnú osobu tohto problému, jeho subjektívny názor znie, že dané služby by nemali byť spoplatnené. Dobrá správa pre študentov je, že čoskoro sa v rámci UCM spustí virtuálna študovňa, ktorá bude pre nich po registrácii bezplatná.

Prečo najväčší vlastenci v komentároch na sociálnej platforme Facebook neovládajú ani len pravopis svojho jazyka, za ktorý sa tak bijú?

Podľa nášho názoru volíci strán, ktoré sa spájajú s myšlienkou vlastenectva, majú nedostatok mediálnej gramotnosti. Rovnako disponujú aj nižšou mierou vzdelania, čo sa odzrkadľuje aj na diskusiách, ktoré vedú v komentároch na Facebooku.

Ako píše Denník N, jedna z analýz, ktorú vypracovala agentúra Focus, dané súvislosti až tak nepotvrdzuje. V určitých prípadoch ide aj o ľudí, ktorí majú stredoškolské vzdelanie s maturitou. Sociológ Miloslav Bahna pre Denník N uvádza, že v takom prípade ide o protisystémový sentiment, ktorý nie je veľmi napojený na ekonomickú situáciu jednotlivca.

Čo mám robiť, keď dostávam do školského mailu správy, ktoré sú úplne mimo?

Záleží, o aké správy ide. Pokiaľ ťa ale otravujú, stačí ich dať do spamu.

Autorka: Lenka Šamajová
Fotografka: Natália Ševčíková
Zdroj: Denník N

Kreativite sa medze nekladú!
Toto sú najlepšie MEMES na fakulte

Fakulta je plná tvorivých ľudí a tentokrát si pre nás pripravili najlepšie meme skvosty, ktoré napísal sám život práve na nej.

9 Comments Award Share Save ...

Vedúci domáceho spravodajstva Topky.sk: Robiť politiku nebulvárne je umenie

Nie som veľký fanúšik clickbaitov, hovorí
politický redaktor a vedúci domáceho
spravodajstva Topky.sk Michal Szentivanyi.

Na portáli Topky.sk ste vedúci domáceho spravodajstva a okrem iného pôsíte aj ako politický redaktor. Čo je na vašej práci najťažšie?

Na Topkách som internistom od roku 2018. Najťažším momentom bolo to, keď som si uvedomil tú zodpovednosť. Myslel som si, že stresu bude menej, ale zrazu sa objavil aj napriek tomu, že práce nebolo až tak veľa ako v čase, keď som bol externý redaktor. Priniesla však viac zodpovednosti. Niekedy sú dni, že do dvanástej sa nič nedeje a potom zrazu všetko „vybuchne.“ V tom momente si človek musí zatriediť priority. Od začiatku tohto roka pôsobím tiež ako vedúci domáceho spravodajstva. Nie je to stále len o politike, aj keď by sa to tak mohlo v poslednom čase javiť. Aj v iných spoločenských témach sa toho deje veľa.

Začali ste sa venovať aj videorozhovorom, čo nie je pre bulvár celkom bežné. V zábere vás však nevidno. Prečo?

Nemyslím si, že to pre bulvárne médiá nie je celkom bežné. Keď sa pozrieme na portály ako Plus 1 deň alebo Nový Čas, taktiež robia podobné rozhovory. Súhlasím s tým, že u nás na webe ho máme na jeden záber, no v tomto prípade to možno viac súvisí s technickou situáciou. Pre nás je podstatný hlavne hosť, ktorému kladieme otázky. Rozhovor sám o sebe už ani veľmi nie je bulvárny. Musím sa však priznať, že robiť v týchto dňoch politiku nebulvárnym spôsobom je umenie, pretože tá, zdá sa, je sama o sebe dosť bulvárna. Stačí sa pozrieť na dianie v parlamente.

V spoločnosti aktuálne rezonuje téma vyhrážok, ktoré boli adresované moderátorkе Sobotných dialógov Marte Jančkárovej. Stalo sa vám niekedy niečo podobné?

V prvom rade chcem povedať, že takéto vyjadrovanie a vyhrážky voči novinárom odsudzujem. V našej spoločnosti je to neprípustná vec. Priamo mne osobne sa nič podobné, chvalabohu, nestalo. Ten, kto ale pracuje v médiách v posledných troch až piatich rokoch, už musel zaregistrovať, že sa pomerne často objavovali rôzne vulgárne a agresívne komentáre na adresu novinárov. U nás to bolo skôr všeobecne na redakciu. My tieto komentáre moderujeme prostredníctvom externých redaktorov a poprípadе ich niekedy úplne vypneme, ak si to hosť vyžiada. Spomeniem expremiéрку Ivetu Radičovú, ktorá bola u nás na rozhovore a povedala, že v spoločnosti pulzuje obrovské napätie a polarizácia. Musíme sa viac medzi sebou rozprávať a začať si viac dôverovať. Tam to možno celé začína aj končí.

Majú to mužskí politickí redaktori oproti ženám ľahšie?

Neviem posúdiť. Okrem nášho šéfredaktora a začínajúceho kolegu som bol v podstate doteraz jediný muž v sekcii redaktorov Topiek. Nezdá sa mi, že by bola práca v niečom rozdielna z gender hľadiska. Je to ale len môj subjektívny názor. Vnímam však, že niektoré redaktorky, a sledujem to aj z konkurenčných médií, môžu mať napríklad v teréne ťažkosti, s ktorými sa my chlapi v spoločnosti nestretávame, no nechcem to rozvádzať.

Prečo ste sa rozhodli venovať politike v bulvárnom médiu?

Politika nebola vždy mojím primárnym bodom záujmu. Zmenilo sa to v roku 2016, keď som začal v práci ako externista. Zistil som, že mi vyhovoval a stále mi vyhovuje spôsob vykonávania novinárskej profesie na portáli Topky. Je pravda, že témy často uchopíme z jednoduchšieho súdka, no vďaka kolegom som sa v tom dokázal lepšie zabehnúť. Topky boli prvou lastovičkou, ktorú som chytil ako 20-ročný fagan.

„NETREBA Z TÉMY ROBIŤ APOKALYPSU ČI TRETIU SVETOVÚ VOJNU LEN ZA CENU, ABY SME ČITATEĽA ZÚFALÝM SPÔSOBOM ZAUJALI.“

Odvtedy vnímam toto povolanie prostredníctvom môjho každodenného výkonu v práci a začal som sa v ňom profesne vyvíjať. Myslím si, že keby som to zmenil hneď v zárodku, tak by ma to nevyprofilovalo do podoby, v ktorej som dnes a som v nej rád.

Zvažovali ste niekedy prácu pre mienkotvorné médium?

Niečo také zatiaľ nezvažujem a ani som nezvažoval.

Kam by ste to chceli kariérne ešte dosiahnuť? Čo by bola vaša vysnívaná práca? Odjakživa som chcel byť rocková hviezda (smiech). Som hudobník-amatér. Pokiaľ ide o túto profesiu, tak mi je veľmi sympatické to, čo robí napríklad Braňo Závodský v Rádiu Expres alebo spomínaná Marta Jančkárová v RTVS. Možno by som sa niekedy v budúcnosti videl v nejakom rozhlase a robil tieto politické rozhovory, z ktorých som mal na začiatku, priznám sa, príšerný strach. Nehovorím, že som už predtým za sebou nemal nejaké rozhovory s politickými predstaviteľmi, ale teraz to

začalo byť na pravidelnejšej báze. Musím ale povedať, že stres každým týždňom opadá a človeku to prospeje aj profesionálne aj tak, aby začal kreovať otázky v každom ďalšom rozhovore údernejšie.

V čom je spracovanie politických tém v bulvári iné ako to v seriózných médiách?

Minimálne pri politike je to dnes už ťažšie rozpoznať, ale rozdiely tam sú. Dosť sa rieši problematika titulkov. Seriózny denník, ideálne printový, sa na bulvárne veci nezameriava, no rieši skôr administratívno-byrokratické záležitosti spracovanej témy. V bulvárnom médiu si uvedomujeme, že cieľová skupina čitateľov je trochu odlišná. Keď sa bavíme o titulkoch, je lepšie voliť jednoduchšie slová a vety. Ja osobne nemám rád veľmi zložité konštrukcie práve preto, aby sa v tom čitateľ nestratil. Ale priznám sa, že s komplikovanými titulkami a slovnými konštrukciami som mal v minulosti problém a bolo mi to vytýkané.

Na druhú stranu nie som veľký fanúšik „clickbaitov.“ Pri týchto článkoch sa môže stať, že to celé bolo predané len skrz titulok a senzáciu. Čitateľ sa v článku nič nedozvie, no splní to účel toho kliku. Toto nie je môj štýl, no snažím sa medzi tým balansovať. Najst' zlatý stred medzi serióznosťou a „ťažkým bulvárom“ je niekedy veľká výzva.

Bulvárne médiá oproti tým serióznym nechodia tak často do parlamentu. Prečo?

Je to komplikované. Čo sa týka redakcie Topiek, ale aj iných bulvárných médií, je v tom možno aktuálne aj personálna otázka. Celkovo z terénu sa človek dokáže venovať najviac tak jednej až dvom témam a vyťaží z toho maximálne dva články, ktoré majú určitú čítanosť. Avšak, keď je redaktor v redakcii stihne toho z tematického hľadiska spracovať viac a niekedy dokonca aj čítanejších článkov. Svoju úlohu zohráva aj čítanosť, ktorá je istým spôsobom ťažiskovým bodom jemných bulvárných médií. Len doplním, že na pokrývanie aktuálnych tém máme „vyzbrojený“ tím fotografov, ktorí idú potrebné materiály zachytiť priamo do terénu či už na video alebo na živý vstup cez sociálnu sieť.

Všimla som si, že párkrát sa v parlamente objavila s topkárskym mikrofónom Miriam Šramová, ktorá v minulosti pracovala pre konšpiračný portál eReport. Vydávajú sa Topky alternatívnou cestou? Nie, Topky sa nevďávajú alternatívnou cestou a ani to nikdy nebol ich zámer. Pani Miriam

Šramová u nás počas istého času pôsobila v rámci externej spolupráce, no o niekoľko týždňov bola táto spolupráca ukončená. Ďalej sa k tejto osobe nechcem vyjadrovať.

Prečo podľa vás ľudí priťahujú senzácie a rôzne škandály?

Nechcem dávať všetkých do jedného vreca, no ja osobne si myslím, že je to na Slovensku sčasti preto, lebo ľudia majú pocit, že keď sa niekomu nedarí, tak z toho môžu mať potešenie. Ja takto nastavený nie som, ale viem to pochopiť. Bulvár je tu koniec-koncov z nejakého dôvodu. Jeho zameranie je predsa len tematicky odlišné od mienkotvorných médií. Musíme témy uchopiť z iného uhla a to je na konci dňa podstatou bulváru – upozorniť aj na ľahšiu tému.

Je bulvár zrkadlom spoločnosti? Prispôsobujú sa redaktori s výberom tém čitateľom?

Určite áno. Hlavne ak v spoločnosti rezonuje určitá téma. Z môjho pohľadu je to fenomén, po ktorom nielen bulvárne, ale aj mainstreamové médiá skáču či už ide o čítanosť alebo už spomínané kliky. Ak by sme sa pozreli na sociálne siete a čo ľudia komentujú, je na mieste povedať, že práve tam sa to najviac ukazuje.

Médiá na Slovensku využívajú aj servis spravodajských agentúr (SITA, TASR). Podľa čoho vyberá správy bulvárny redaktor?

U nás sa výberom agentúrnych správ zaoberá práve externá redakcia, kde som kedysi pôsobil. Keď si však spomeniem na svoje mladé roky v danej redakcii, nikdy výber tém nebol striktné daný. Každý mal nejaký prirodzený kompas toho, čo je dostatočne zaujímavé a malo by sa nahodiť na web. Je potrebné, aby človek, ktorý začne vykonávať tento druh práce naostro, mal všeobecný prehľad. Mal by si tiež prejsť dané médium, klásť otázky ohľadom tém, ktoré je dobré nahadzovať, pozrieť si predchádzajúce články a podľa toho usúdiť, čo je pre čitateľa daného portálu zaujímavé. Vo všeobecnosti vždy viac priťahujú správy o cenách potravín alebo vážnych dopravných nehodách.

Myslíte si, že bulvárne periodikum, či už ide o webové alebo printové vydanie je vhodným zdrojom informácií pre ľudí, ktorých zaujíma primárne spravodajstvo?

Je, ale stále zdôrazňujem, že je dôležité overovanie si faktov a zdrojov. Pomôžem si spomienkou na slová bývalého reportéra z Nového Času Davida Puchovského, ktorý sa pričínil o záchranu unesených detí

z Panamy. Keď bol u nás na prednáške na vysokej škole, otvoril tému nebezpečenstva strelných zbraní v domácnostiach. Potom je na stole otázka, že koľko príslušníkov rodín si po pripomenutí takejto tragédie aj vďaka bulváru uvedomilo, o akú vážnu vec ide. Myslím si, že to bolo dosť ľudí a pán Puchovský mal v tomto pravdu. Toto je dobrý príklad, že aj bulvárne médium sa dá chápať ako dobrý zdroj informácií.

V základných princípoch etického kódexu novinára je uvedené, že jednou z hlavných zásad, ktorou by sa mal okrem iného novinár riadiť je dôsledné overovanie faktov. Dodržiava túto zásadu aj bulvárny novinár?

Áno, určite. Všetci v našej redakcii a aj v iných redakciách seriózných médií to majú na pamäti. Nebudem menovať, v ktorých redakciách to nerobia, ale my to robíme.

Fotografie zavraždených detí v Michalovciach sa objavili v plnej kvalite v Novom Čase a mierne rozrastované, ale stále rozpoznatelné ich zverejnil bulvárny denník Plus 1 deň. Myslíte si, že v týchto prípadoch zlyhá ľudský faktor alebo je bulvár jednoducho takto nastavený?

Deti by sa bez rastrovania minimálne na obálku dávať nemali. Riešenie iných médií nebolo práve šťastné. Ak sa mám vyjadriť za seba, deti by som nezverejňoval v úplnom grafickom vyobrazení. Pokiaľ si dobre spomínam, v našej redakcii sa tieto fotky rastrovali.

„NÁJST' ZLATÝ STRED MEDZI SERIÓZNOSŤOU A „ŤAŽKÝM BULVÁROM“ JE NIEKEDY VEĽKÁ VÝZVA.“

Rôzne bulvárne médiá informovali o udalostiach v Košiciach na kúpalisku na Rumanovej ulici. Portál Topky.sk napísal: „Predstavitelia minority prišli v obrovskej skupinke na kúpalisko, kde obťažovali ľudí, kúpali sa bez plaviek a úplne ignorovali nariadenia plavčíkov.“ Pod týmto článkom sa objavili zdĺhavé diskusie plné vulgárnych a neprimeraných označení. Môže bulvár týmto typom správ podnecovať nenávisť alebo predsudky voči národnostným menšinám na Slovensku?

Podobné prípady spracovávam s kolegynou z krimi sekcie. Ak takéto témy z rôznych personálnych dôvodov musím spracovávať priamo ja, nespomínam, že sa prípad týka národnostnej menšiny či minority, aby sa diskusia pod článkom nezvrhla. Spomenul

by som to len v prípade, že by o tom podobne informoval aj zdroj, z ktorého by som text spracovával a bolo by to dôležité pre pochopenie kontextu.

Dala sa diskusia pod tým článkom vypnúť?

Určite sa dala vypnúť. Mrzí ma, ak to nebolo vypnuté, ale zvykneme to robiť, keď je téma citlivá. Prvýkrát vlastne prichádzam do konfrontácie s tým, že existuje takýto článok. Len dodám, že v spomínanom čase publikovania som ešte nebol v pozícii vedúceho domáceho spravodajstva a túto tému som vtedy nespracovával ja, no aj tak sa z toho nebudem vyvliekať a nechcem to bagatelizovať. Podľa mňa bola chyba nechať diskusiu zapnutú.

Líši sa spôsob informovania portálu Topky.sk od ostatných bulvárných plátkov pôsobiacich na Slovensku?

Pokiaľ ide o webovú sekciu tak ani nie. Avšak podľa mňa niektoré témy nemáme ladené až tak bulvárne. V nemenovanej konkurencii tieto témy spracúvajú ešte bulvárnejšie a titulky sú často písané capslockom, čo už ide proti mojím zaužívaným pracovným zvykom.

Ktoré témy?

Napríklad politika. Téma 500-eurových odmien vo voľbách sa dá spracovať rôzne od údajnej volebnej korupcie alebo spôsobu ako prilákať viac voličov k volebným urnám. Pokladám za nutné zdôrazniť, že je dôležité najst' stred medzi mienkotvorným periodikom a ťažkým bulvárom. Chceme, aby to čitatelia a voliči pochopili tak, že je to aktuálna a vážna téma a je potrebné sa jej venovať. Netreba z témy na konci dňa robiť apokalypsu či tretiu svetovú vojnu len za cenu, aby sme čitateľa takýmto zúfalým spôsobom zaujali. To je už príliš.

Autorka: Dominika Zvercová
Foto: Archív/Michal Szentivanyi

MICHAL SZENTIVANYI

Na portáli Topky.sk začínal ako externý redaktor a mal na starosti spracovanie agentúrneho spravodajstva. V súčasnosti je vedúcim domáceho spravodajstva a tiež politickým redaktorom. Pochádza z Michaloviec a vyštudoval žurnalistiku na UKF v Nitre. Jeho bakalársku prácu školoil v roku 2017 Ján Kuciak.

CRUCIO!

Tak znie jedna z neodpuštitelných kliatob v univerze Harryho Pottera. Ak ste doteraz nehrali novú hru Hogwarts Legacy, Crucio je jediné, čo si zaslúžite. Ale poďme po poriadku.

Posledných knihách, ôsmich filmoch z pôvodnej série, ďalších troch z Fantastických zverov a nespočítateľnom množstve merchu som sa nechala opäť vtiahnuť do Rokfortu. Jeden by si bol aj myslel, že po sklamaní z Harry Potter 20th Anniversary: Return to Hogwarts, z ktorého sa vykľul dokument a nie ďalšie pokračovanie univerza, budú fanúšikovia viac opatrní veriť veľkým sľubom. Ako veľmi som sa mylila (a zároveň díkybohu, že som sa mylila)! Dlhá sľubovaná hra menila svoje dátumy vydania ako na bežiacom páse. Keď nastal deň D, niekde v hlave som mala otázku, či predsa len vyjde. Na moje vlastné prekvapenie, len 20 minút po spustení serverov som čítala svoj list o prijatí na Rokfortskú strednú školu čarodejnícku.

Prvé hodiny hrania boli príznačné najmä sľiškami na krajíčku. Nechápate ma zle. Patríam do generácie, ktorú tento fenomén zasiahol najviac. V deň vydania novej knihy sme stáli pred kníhkupectvami ešte pred otvorením. Chodili sme na polnočné premiéry nových filmov a keďže sme boli v rovnakom veku ako Harry, všetko sa nás týkalo viac. Keď som sa v Hogwarts Legacy prvýkrát postavila na hlavné schodisko a schody, ktoré

menia smer alebo keď som prvýkrát prišla do hlavnej jedálne, mentálne som sa vrátila do veku 12 rokov.

Toto láskyplné nastavenie mi vydržalo do momentu, keď mi hra ponúkla naučiť sa Crucio. Neskôr aj Imperio, či notorické Avada Kedavra. Samozrejme, môžete odmietnuť a prejsť hru aj bez toho, ale ja som sa rozhodla, že budem druhým Temným pánom, ktorého meno sa nevyslovuje. Všetky svoje problémy (čítaj nepriateľov) by som nechala zmiznúť mávnutím čarovného prútika. Ak by to bolo možné, „záhadne“ by možno zmizlo aj zopár študentov a zamestnancov Rokfortu. Túto možnosť však (bohužiaľ) hra neponúka.

Ak ste Hogwarts Legacy ešte nehrali, napravte to. Má našliapnuté na Game of the Year, aj keď bude konkurencia silná. Rozhodne má väčší potenciál, než len byť terčom „cancel culture“ kvôli výrokom autorky Harryho Pottera, o ktorých by sme sa zrejme ani nedozvedeli, nebyť Twitteru. V konečnom dôsledku bohvie, čo by tweetovali taký H. P. Lovecraft, E. A. Poe alebo O. Wilde.

Autorka: Mgr. et Bc. Lucia Škripcová, PhD.
Foto: Branislav Čevela

Aprílový HOROSKOP: Čo študentom predpovedajú hviezdy?

Baran 21.3. - 20.4.

Pre toto znamenie zverokruhu bude apríl skutočne ťažký mesiac. Pred blížiacim sa skúškovým obdobím sa barani naozaj zapotia. Čaká ich množstvo seminárnych prác či rôznych zadaní z praktických predmetov. Končiace ročníky si musia dať pozor na sústredenie, nakoľko im hrozí, že nestihnú odovzdať záverečné práce včas.

Rak 22.6. - 22.7.

Apríl bude pre rakov naozaj priaznivý mesiac. Na úspechy natrafia v študijnom živote, ale aj v ľúbostnom. Hviezdy tam hlásia určitú spätosť medzi týmito životnými sférami, nakoľko citlivé raky svoju osudovú lásku môžu stretnúť v knižnici v Jame. Spoznajú ju podľa priehľadných očí, ktoré im budú od začiatku čítať z duše.

Váhy 24.9. - 23.10.

Apríl bude pre váhy natoľko kolísavý ako ich znamenie. Raz budú hore, inokedy zas dole. Ak hovoríme o ženách so znamením váhy, mali by upriamiť pozornosť na svoju premotivovanú spolužačku zo seminárov. Síce vyzerá ako ambiciózna knihomilka, ale už ne jeden pondelok medzi prednáškami kávičkuje s ich spoločným priateľom v Raspberry.

Kozorožec 22.12. - 20.1.

Ľudia so znamením kozorožec sú v spoločnosti veľmi obľúbení. Vypovedá o tom aj to, že nikdy nechýbajú na žiadnej párty, ktorú uskutoční Študentská rada UCM. Na základe toho im hviezdy predpovedajú, že práve v ich obľúbenom party teritóriu môžu spoznať nového kamaráta, s ktorým uzatvoria životný obchod.

Býk 21.4. - 21.5.

Pokiaľ ide o lásku, pre ľudí v znamení býka bude apríl skorý máj. Hviezdy naznačujú, že svoju spriaznenú dušu môžu spoznať na najbližšej akcii. Práve preto im odporúčame, aby nevynechali pondelkový večer v Cerveze alebo párty v Zelenom kríčku. Pokiaľ to budú ignorovať, hrozí im, že Valentín o rok opäť strávia sami.

Lev 23.7. - 23.8.

Jedinci s týmto znamením sa vyznačujú ako slobodné duše, čo vypovedá aj o ich vzťahovom statuse. Všetko sa ale môže zmeniť už tento mesiac, pokiaľ si začnú všímať aj iných ľudí. Hviezdy kladú veľký dôraz na cestu na Skladovú, počas ktorej môžu naraziť na osudovú lásku. Preto sa odporúča, aby vymenili taxík za svoje nohy.

Škorpión 24.10. - 22.11.

O škorpiónoch sa hovorí, že sú ostrí, avšak v tomto prípade bude apríl ostrý pre nich. Čaká ich nespočetné množstvo zadaní, kvôli ktorým sa nebudú môcť socializovať. To im však nebude prekážať, nakoľko sú pre svoju antisociálnu povahu najradšej zotvorení doma. Hrozí im ale aj veľký konflikt s vyučujúcim, kvôli ktorému ich môžu až vylúčiť zo školy.

Vodnár 21.1. - 19.2.

Jedno známe príslovie hovorí o tom, že v núdzi spoznáme priateľa. V apríli to pochopia aj ľudia v znamení vodnár, ktorí doposiaľ svojim priateľom nevenovali dostatok empatie a povzbudivých slov. Všetko sa zmení po tom, kedy vďaka svojim verným priateľom stihnú včas odovzdať seminárnu prácu, na ktorú zabudli.

Blíženci 22.5. - 21.6.

Blížencom sa črtá obrovská pracovná príležitosť. Pravidelne by tak mali sledovať stránku Kariérneho centra FMK, na ktorej môžu nájsť rôzne zaujímavé ponuky. Pokiaľ však ide o ich študijný život, hrozí im množstvo absencií, ktoré im môžu skomplikovať absolvovanie niektorých predmetov.

Panna 24.8. - 23.9.

Ľudia so znamením panna musia byť tento mesiac veľmi pozorní, najmä ak ide o motorové vozidlá. Najbližší priechod pre chodcov pri Jame sa im môže stať osudným, keďže sa pri ňom vyskytuje veľká šanca kolízie so spolužiakovým autom. Práve pre prekročenie absencií nebudú môcť byť pripustení ku skúškam.

Strelce 23.11. - 21.12.

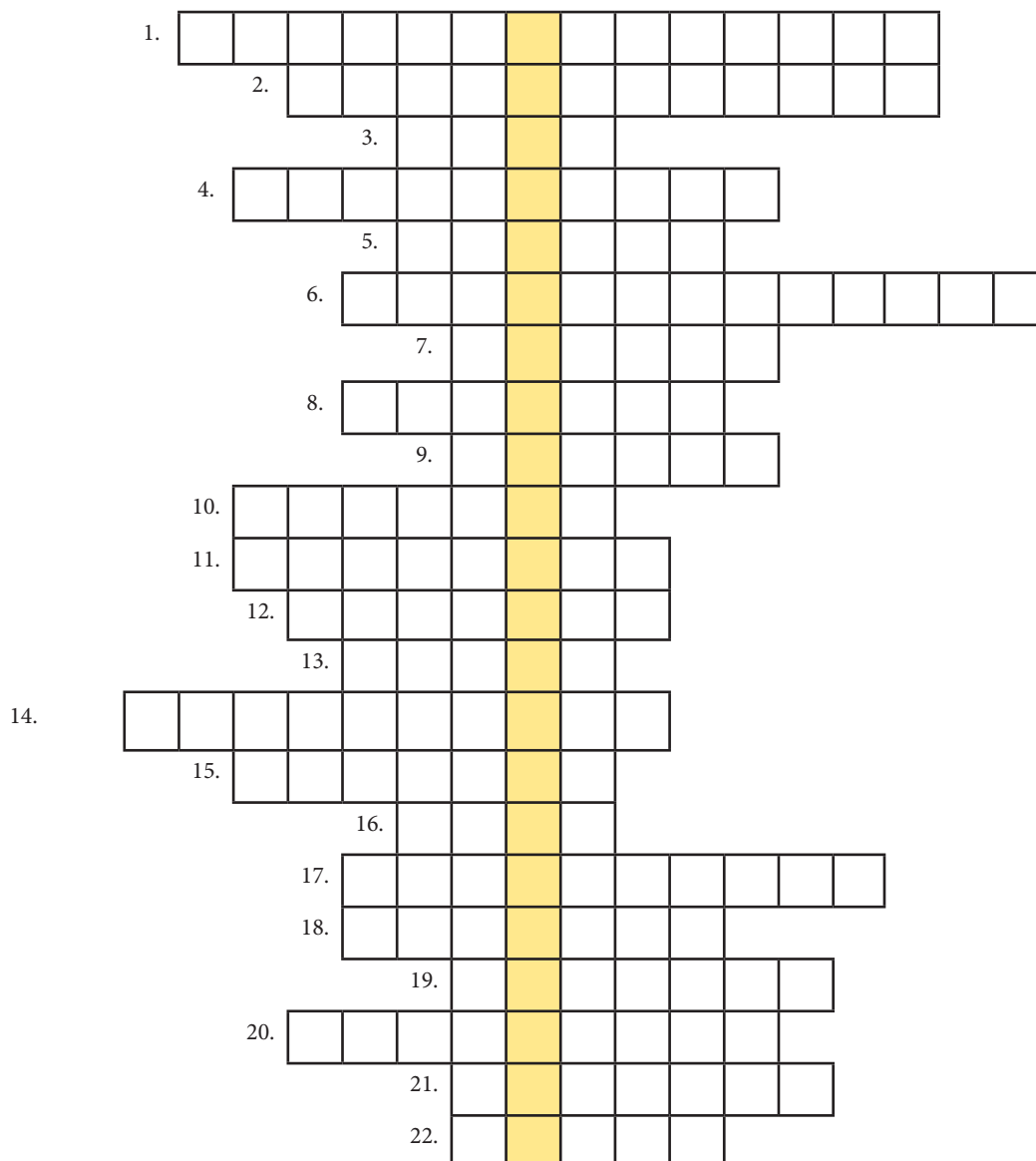
Novembrových strelcov čakajú veľké životné zmeny. Po určitom čase strávenom na vysokej škole zistili, že ich viac láka kariéra influencera. Práve preto si to hneď počas prvého aprílového týždňa namieria do knižnice v Jame, kde si vypožičajú knihu o Instagrame. Decembroví strelci budú naopak poctivými študentmi, keďže chcú získať štipendium.

Ryby 20.2. - 20.3.

Ryby budú v apríli mierne dezorientované. Minimálne päťkrát si pomýlia Kino OKO so Skladovou, čo pocítia aj ich peňaženky, nakoľko preferujú služby trnavských taxi služieb. Úspech však čaká končiace ročníky magisterského stupňa, keďže stihnú svoju diplomovú prácu odovzdať takmer dva týždne pred deadlineom.

Autorka: Lenka Šamajová, Grafička: Simona Benková

Čo prvé napadne absolventovi, keď si spomenie na svoju alma mater?

1. Úspešný projekt absolventky FMK Michaely Chrkavej.
2. Týždeň ... (naplnený prednáškami od odborníkov vo svojom odbore)
3. Kreatívno experimentálny ateliér - skr.
4. Uvítací deň, kedy sa noví študenti zoznámia s vysokoškolským prostredím na FMK.
5. Chceš sa so svojim pedagógom alebo pedagogičkou stretnúť neformálne? Toto je presne ten deň.
6. Odborný časopis pedagógov FMK, ktorí pri písaní záverečných prác nesmie byť prehliadnutý. (.....Today)
7. Krstné meno anglického lektora (Valek).
8. Rakúsky kofeínový nápoj, ktorý ti osvieži myseľ a ducha pri počúvaní poslednej prednášky.
9. Plán, na ktorý netrpezlivo čakáš po skúškovom. Podľa neho si naplánuješ život a prácu na ďalších pár mesiacov.
10. Krstné meno našej dekanke.
11. Obdobie, pri ktorom sa zapotíš.
12. FMK farba.
13. Tí, ktorí radi lyžujú a zabávajú sa, ho nemôžu zmeškať.
14. Prodekanka pre výchovno-vzdelávaciu činnosť.
15. Študentmi obľúbovaný trnavský podnik, začínajúci na písmeno C.
16. Krstné meno nového pedagóga na FMK.
17. Prijímacie konanie slangovo.
18. Musíš ich mať určitý počet na to, aby si absolvoval semester.
19. Návštevnosť prednášok spísaná na papieri.
20. Podnik, ktorý je obľúbený študentmi. (pomôcka - malina)
21. Program, ktorý ti umožní štúdium v zahraničí.
22. Program z dielne Microsoft, ktorý nejednému študentovi spôsobil vrásky.